

Arrest

nr. 235 554 van 27 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2019.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. X van 13 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 13 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VERKEYN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 november 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 13 november 2015 een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Chamyar, Behsud district in de provincie Nangarhar. U heeft uw hele leven in Afghanistan in uw geboortedorp gewoond, waar u naar de madrassa ging en zorgde voor het eten voor de koe.

In Juni 2015 ongeveer, enkele maanden voor uw vertrek, wordt er een brief achtergelaten in de winkel van uw oom G.(...) waarin staat dat hij zijn zaak moet sluiten. Uw oom toont die brief aan uw vader, die dit dreigement niet serieus opvat. G.(...) geeft dan ook geen gevolg aan de brief en houdt de winkel verder open. Enkele dagen later, onmiddellijk na het ochtendgebed, wordt zijn winkel opgeblazen wanneer hij daar zelf niet is.

Ongeveer een maand later worden talibanstrijders in uw regio, namelijk in Bande Lala, meegenomen door de Amerikanen. Op diezelfde dag komt uw vader terug van prospectie op een Amerikaanse basis, waar hij eventueel later ging werken als timmerman. Dit wordt als verdacht beschouwd en diezelfde dag nog komt de taliban naar uw huis en nemen uw vader, uw oom G.(...) en uw broer Esra mee. U zit op dat ogenblik op school. Wanneer u thuiskomt is uw moeder in paniek en ze vraagt u uw andere oom langs vaderszijde, N.(...) te bellen. N.(...) werkt voor de politie en de taliban wilt dat hij ervoor zorgt dat de gevangen talibanstrijders worden vrijgelaten. N.(...) zegt tegen u naar Behsud stad (Jalalabad) te komen, waar iemand u zou opwachten. Uw oom stuurt u het land uit.

U vertrekt in augustus 2015 en reist via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland. Op 9 november komt u aan in België. Op 13 november 2015 vraagt u hier asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de originele bankkaart van uw oom N.(...) neer, de taskara van N.(...), een 'driving certificate' van N.(...), bewijs van zijn deelname aan een tactisch trainingsprogramma, een document van de Afghan National Civil Order Police, een certificaat van de Defense Coalition Task Force Phoenix VI, bewijs van trainingsprogramma, attest hervormingsprogramma, zijn originele politiebade, de enveloppe waarin deze documenten u werden opgestuurd, de vertaling van deze documenten door uw advocaat, de taskara van uw vader en een attest van uw vader ivm UN mine clearance training.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat uw oom langs vaderszijde, N.(...), voor de politie werkt (gehoorverslag 21 april 2017, hierna CGVS 1, p. 17-18). Het zou deels omwille van zijn werk zijn dat uw vader, uw oom G.(...) en uw broer meegenomen werden door de taliban. Er werd u en uw moeder immers opgedragen gevraagd dat N.(...) ervoor zorgt dat de gearresteerde talibs zouden worden vrijgelaten (CGVS 1 p. 19). Er kunnen echter vraagtekens geplaatst worden bij het beweerde profiel van uw oom N.(...). Het is onduidelijk waar en in welke hoedanigheid hij juist werkte en in welke mate er een band is tussen uw oom N.(...) en de rest van uw familie.

Zo is het eerst en vooral opvallend hoe weinig u maar weet over het werk van uw oom. Gevraagd naar de exacte functie van uw oom binnen de politie, zijn rang, waar hij juist werkte en zijn collega's moet u het antwoord telkens schuldig blijven (CGVS 1 p. 27). Al snel blijkt dat u nagenoeg niets weet over het werk van uw oom. Wanneer u met dit gebrek aan kennis geconfronteerd wordt, komt u niet verder dan dat dit u niet interesseerde (gehoorverslag 28 juli 2017, hierna CGVS 2, p. 9). Dit is echter allesbehalve een overtuigend antwoord. U had immers contact met uw oom (CGVS 1, p. 7, p. 27) en verklaart zelf dat u hem goed kent (CGVS 2 p. 10). Zelfs indien uw verklaringen omtrent het gebrek aan kennis hierover terwijl u in Afghanistan woonde waarachtig zijn, is dit nog altijd geen verklaring waarom u heden niet meer weet over het werk van uw oom. U verklaart zelf nog steeds regelmatig contact te hebben met N.(...) (CGVS 1 p. 18) en u heeft hem bovendien gesproken tussen uw eerste en uw tweede interview. U die verklaart dat er enerzijds weinig tijd is om meer informatie te vragen en dat uw oom toch niet zou antwoorden anderzijds, is niet geloofwaardig (CGVS 2 p. 26). Het gaat hier immers om 1 van de redenen dat u op minderjarige leeftijd uw land hebt moeten verlaten en uw familie in gevaar is. Het was bovendien ook al duidelijk in uw eerste interview dat op het werk van uw oom en uw verklaringen daaromtrent een grote nadruk werd gelegd. In dit licht is het geheel niet aannemelijk dat u op geen enkel moment, ook niet wanneer u wist dat u ging moeten terugkomen voor een tweede interview, een poging heeft ondernomen om hier meer over te weten te komen.

Verder legt u ook nog heel wat documenten neer die betrekking hebben op het werk van uw oom, maar ook over deze documenten kan u nagenoeg niets zeggen. Meer nog, deze documenten zijn op verschillende punten tegenstrijdig met uw verklaringen en zelfs met de andere documenten die u zelf neerlegt. Zo staat er op de taskara van N.(...) dat hij werkzaam was als winkelier. Deze taskara dateert

van 2010/2011, toen hij volgens andere documenten (nl. document 3, 4, 7 en 8) al werkzaam was bij de politie. Vele van de andere documenten die te maken hebben met het werk van uw oom N.(...) vertellen bovendien een heel ander verhaal dan wat u zegt. Zo wordt er gesproken van uw oom als sergeant (oa. Document 6) en uw oom die voor een niet-bepaalde periode niet als sergeant zou hebben gewerkt om daarna terug aangesteld te worden (document 10). Dit zijn allemaal zaken waar u niets over blijkt te weten. Wanneer u wordt gevraagd of uw oom ononderbroken bij de politie heeft gewerkt de afgelopen jaren, antwoordt u bevestigend (CGVS 2 p. 25). Tijdens uw tweede interview biedt u iets meer duiding wanneer naar de functie van uw oom wordt gevraagd en verklaart u dat hij als chauffeur werkte (CGVS 2 p. 23-24), een verklaring die duidelijk niet overeen stemt met de documenten die u neerlegt.

Uw verklaringen wat betreft uw oom N.(...) staan bol met tegenstrijdigheden, hiaten en vreemde elementen, waardoor er volstrekt geen geloof aan kan worden gehecht.

U verklaart dat ook uw oom G.(...) problemen zou hebben gehad met de taliban en dat hij net voor uw vertrek ontvoerd werd, samen met uw vader en uw jongere broer. Ook wat dit onderdeel van uw asielrelaas betreft vertonen uw verklaringen verschillende tegenstrijdigheden en vreemde elementen, waardoor de geloofwaardigheid ervan volledig ondergraven wordt. Zo verklaart u tijdens uw eerste interview dat uw vader noch uw oom de dreigbrief van de taliban serieus namen (CGVS 1 p. 19-20). Dit staat echter haaks op het feit dat de taliban problemen heeft met het soort films die uw oom verkoopt (CGVS 1 p. 20), iets waarvan u en dus ook uw oom op de hoogte lijkt te zijn. Ook verklaart u dat u het huis amper verliet omdat het te gevaarlijk was (CGVS 1 p. 21). In het licht van deze verklaring is het niet aannemelijk dat uw oom G.(...) een dreigbrief krijgt van de taliban en hij noch uw vader hier enig belang aan hechten. Verder is het ook opmerkelijk dat uw oom deze winkel al lange tijd zou hebben gehad (CGVS 2 p. 13) en pas enkele maanden voor uw vertrek 1 enkele waarschuwing zou hebben gekregen van de taliban. Het is niet aannemelijk dat als hij als sinds jaar en dag deze winkel uitbaatte, hij jarenlang uit het vizier van de taliban is gebleven om dan, zonder enige aanleiding, geïnterviewd te worden door hen. Opmerkelijk is ook dat uw verklaringen tijdens uw eerste en uw tweede interview niet geheel overeen komen. Zo werd er u tijdens uw eerste interview expliciet gevraagd naar het soort films die G.(...) verkocht (CGVS 1 p. 20) en sprak u van Indische en Engelse films. Tijdens uw tweede interview vermeldt u dan plots dat hij ook pornofilms verkocht (CGVS 2 p. 13). Waar u misschien tijdens uw eerste interview geen exhaustieve lijst heeft gegeven van het soort films dat uw oom verkocht, is het op zijn minst gezegd vreemd dat u net de pornofilms niet vermeldt, aangezien dit het genre is waar de taliban de meeste problemen mee zal hebben gehad. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw verklaringen heeft aangevuld om een eventueel vervolgingsrisico groter te doen lijken. Ook opvallend is dat u tijdens uw eerste interview zonder enig probleem kan zeggen hoe veel tijd er tussen het ontvangen van de dreigbrief en de ontplofing van de winkel zat (CGVS 1 p. 21). Wanneer dit tijdens uw tweede interview opnieuw wordt gevraagd kan u ineens niet meer de minste tijdsindicatie geven (CGVS 2 p. 15). Het zijn dergelijke tegenstrijdige elementen tussen uw twee interviews die uw geloofwaardigheid verder ondergraven.

Verder vertelt u over de problemen die uw vader zou hebben gehad met de taliban. Uw vader zou als timmerman werken in Afghanistan en zou op een bepaald ogenblik benaderd zijn door iemand om te gaan werken op de Amerikaanse basis Rozghan. Hij gaat naar daar om de zaken te gaan bekijken en komt na 4-5 dagen terug, waarop hij wordt meegenomen door de taliban. Echter, ook uw verklaringen wat betreft dit onderdeel van uw asielrelaas vertonen vreemde elementen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Enerzijds verklaart u dat uw vader op de hoogte was dat samenwerken met de Amerikanen een risico inhield (CGVS 2 p. 20). Dit maakt het des te vreemder dat uw vader bij zijn aankomst in het dorp tegen verschillende mensen zegt waar hij zijn afgelopen dagen had doorgebracht (CGVS 1 p. 23). Deze twee elementen staan lijnrecht tegenover elkaar. Het is immers onlogisch dat uw vader het risico voor zichzelf nog groter zou maken door tegen andere mensen in het dorp openlijk te praten over zijn werk voor de Amerikanen. Dat u tijdens uw tweede interview opeens niet meer weet of uw vader hierover met andere mensen had gepraat (CGVS 2 p. 20) doet uw reeds ongeloofwaardige verklaringen geen goed. Ook u die niet blijkt te weten of de man die uw vader aan dit werk hielp van hetzelfde dorp was of niet (CGVS 2 p. 19) is niet geheel aannemelijk. U die niet verder heeft doorgevraagd om te weten of die man iemand van uit de regio was of niet is niet geloofwaardig, al zeker niet omdat het ging om een tewerkstelling in Uruzghan, een regio ver van uw dorp. U kan bovendien voor dit laatste element ook geen enkele verklaring geven, waarom de Amerikanen voor werk in Uruzghan iemand uit Nangarhar zouden zoeken.

Wat betreft vreemde en ongeloofwaardige elementen in uw asielrelaas houdt het hier nog niet op. Zo verklaart u dat, wanneer u thuiskomt van school en uw vader, broer en oom werden meegenomen, uw moeder nog niet naar N.(...) had gebeld, dit terwijl haar echtgenoot al was meegenomen door de taliban en zij hadden geëist dat uw moeder contact zou opnemen met N.(...). Uw verklaring hiervoor is dat uw moeder niet zou geweten hebben hoe ze met een telefoon moest werken (CGVS 2 p. 22). Opnieuw spreekt u uzelf tegen aangezien u eerder verklaarde dat uw moeder telefonisch contact had met uw vader terwijl hij in Uruzghan zou geweest zijn (CGVS 2 p. 21). Dat zij alleen maar de telefoon kon opnemen

maar zelf geen nummer kon opbellen is geen overtuigende verklaring hiervoor. Ook uw verklaring dat u bij uw vertrek niet zou hebben gevraagd wat de rest van uw familie die achterbleef ging doen om zich veilig te stellen is volstrekt ongeloofwaardig (CGVS 1 p. 28). Er kan geen geloof worden gehecht aan u die zich op geen enkele manier bekommerd zou hebben om het lot van de rest van uw familie terwijl u het land wordt uitgestuurd. Ook u die niet zou hebben afgesproken met uw moeder hoe jullie contact zouden houden is niet aannemelijk (CGVS 2 p. 23). U vertrok immers naar een ander land, niet wetende of jullie elkaar nog zouden zien. Dat er in dergelijke situatie geen woord wordt gerept over hoe u contact gaat houden is maar weinig overtuigend. U die bovendien dan ook nog verklaart niet te weten of uw oom N.(...) uw moeder nog heeft gesproken, ondermijnt uw reeds ongeloofwaardige verklaringen alleen maar meer. Het gaat hier immers om een uitzonderlijke situatie, waarin u naar een ander land werd gestuurd ver van uw familie. Het is niet plausibel dat u in dergelijke omstandigheden u zich zo weinig bekommerd toont om het lot van uw achtergebleven familie en hier zelfs niet naar zou vragen wanneer u uw oom spreekt.

Ten slotte kunnen de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag bovenstaande conclusie niet wijzigen. Wat betreft de verschillende documenten die u neerlegt in verband met het beroep van N.(...), maar ook uw eigen taskara, dient verwezen te worden naar het feit dat het in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer makkelijk is om op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële documenten" te verkrijgen. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dat de documenten intern tegenstrijdig zijn en ook niet overeenkomen met uw verklaringen, ondergraaft al helemaal hun bewijswaarde.

De kopie van uw taskara bevestigt enkel uw identiteit, hetgeen hier niet betwist wordt. De documenten die betrekking hebben op het werk van uw broer wijzigen ook niets aan bovenstaande vaststelling. Deze hebben immers enkel betrekking op het profiel van uw broer, iets dat ook niet betwist wordt. Deze documenten bewijzen in geen geval dat u daardoor gevisieerd werd door andere mensen. Het feit dat u bovendien niets over deze documenten kan vertellen brengt wederom uw geloofwaardigheid in het gedrang.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van Chamyar, Behsud district. Uw dorp zou 5 km gelegen zijn van Jalalabad stad en slechts 1 dorp verwijderd zijn van het dorp Jamali (CGVS 2 p. 6), dat bovendien dicht bij uw dorp ligt dan Qala Banda (CGVS 2 p. 7). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat uw dorp deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad waar geen 15C van toepassing is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal

burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om

het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 *juncto* artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 16 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker overloopt de elementen uit de vluchtelingendefinitie en stelt dat hij een geronde vrees voor vervolging heeft omdat hij afkomstig is uit het dorp Chamyar in het district Behsud van de provincie Nangarhar in Afghanistan en in ons land als minderjarige asiel heeft aangevraagd.

Verzoeker betwist de overwegingen uit de beslissing betreffende zijn risicoprofiel waarbij hij verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR. Bij de citaten uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* merkt verzoeker op dat hij familie is van een persoon die voor de overheid werkt hetgeen door de verwerende partij ten onrechte in twijfel wordt getrokken. Verzoeker oppert ook dat hij als niet-begeleide minderjarige is gevlucht en bij terugkeer een risico loopt omwille van verwestering, waardoor hij een dubbel risicoprofiel bezit, hetgeen volgens hem ook door andere bronnen wordt ondersteund die hij in zijn middel citeert.

Hij stelt dat zijn afkomst uit Afghanistan niet wordt betwist, dat hij als niet-begeleide minderjarige de procedure heeft doorlopen en hier school heeft gelopen waardoor hij 'verwesterd' is. Naar het oordeel van verzoeker wordt het feit dat hij jarenlang in Europa verbleven heeft en aangepast is aan de westerse normen op generlei wijze in rekening gebracht in de bestreden beslissing, hoewel het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal hiertoe verplicht.

In een volgend middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn profiel als familielid van een persoon, zijn oom, die voor de Afghaanse autoriteiten werkt. Volgens verzoeker vindt het standpunt van de verwerende partij over het profiel van zijn oom geen steun in het administratief dossier. Bij de verklaringen van verzoeker dient, zo meent verzoeker, rekening te worden gehouden met zijn minderjarigheid en met de stukken die werden neergelegd die het profiel en de verwantschapsband staven. Verzoeker wijst erop dat hij de originele bankkaart van zijn oom N., de taskara van deze persoon en deze van zijn vader had neergelegd, evenals opleidingsdocumenten en zelfs de politiebade van zijn oom, waaruit de verwantschapsband blijkt. De authenticiteit van deze stukken, zo stelt verzoeker, werd door de verwerende partij niet betwist. Verzoeker acht het opmerkelijk dat de verwerende partij stelt dat er geen documenten zouden voorliggen die de familieband bewijzen hoewel er identiteitsdocumenten werden gevoegd met vermelding van de onderlinge afstammingsbanden. De beslissing is volgens verzoeker tegenstrijdig.

De overige neergelegde documenten worden, zo vervolgt verzoeker, met een gestandaardiseerde zinsnede, dat er corruptie bestaat in Afghanistan, in combinatie met zijn verklaringen over het werk van zijn oom afgedaan, terwijl deze argumenten volgens hem niet volstaan om zijn profiel te betwisten. Verzoeker merkt op dat niet elk stuk individueel werd onderzocht en dat het certificaat van zijn vader 'UN Mine Clearance training', de opleidingsattesten van zijn oom en de originele badge van zijn oom niet worden besproken.

Zijn profiel en de neergelegde documenten dienen volgens verzoeker in samenhang met zijn verklaringen te worden beoordeeld, waarbij hij een passage uit een arrest van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) citeert. Hierbij verwijst verzoeker naar zijn minderjarigheid en naar het feit dat hij heeft geantwoord overeenkomstig zijn leeftijd en zijn culturele achtergrond.

Verzoeker merkt nog op dat iemands rang niet beschrijft wat zijn precieze taakinving is en dat hij zich tijdens zijn verhoor heeft beperkt tot het vermelden van zijn ooms taak als taxichauffeur. Betreffende de werkonderbreking van zijn oom merkt verzoeker op dat hij nog maar een kind was die niet over alle mogelijke details kon beschikken, zoals over de vraag in welke omstandigheden iemand had gewerkt. Verzoeker wijst erop dat hij wel degelijk heeft verklaard dat er een periode was dat zijn oom niet als politieagent werkte en één waarin hij wel terug werkte en dat hij zich niet beperkt heeft tot het louter vermelden van zijn taak als chauffeur. Hierbij citeert verzoeker een passage uit het gehoorverslag over de activiteiten van zijn oom. Daarbij stipt verzoeker aan dat hij foto's, die hij onlangs ontving, toevoegde aan het dossier waarop zijn oom in volle actie te zien is. Verzoeker verwijst naar de taskara's en de bewijzen van afstammingsband om te benadrukken dat het werkelijk om zijn oom gaat die werkzaam is voor de overheid. Verzoeker besluit dat het profiel van zijn oom onbetwistbaar is en hem bescherming moet worden verleend omwille van de gevaren die gekoppeld zijn aan dit familielid.

Met betrekking tot de verklaringen die hij heeft afgelegd over de winkel van zijn andere oom en de werkzaamheden van zijn vader, geeft verzoeker te kennen dat er bijna twee jaar verliepen tussen zijn asielaanvraag en zijn tweede gehoor zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden bezwaarlijk als doorslaggevend kunnen worden beschouwd.

Betreffende de vraag over het soort films in de winkel van zijn andere oom bevestigt verzoeker dat er materiaal werd verkocht dat 'haram' was. Hij wijst erop dat hij recent slecht nieuws ontving onder de vorm van een verontrustende foto die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt en waarbij hij stelt dat hij nog op bijkomende informatie wacht.

Naar aanleiding van de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker niet wist wie de man was die zijn vader had benaderd naar aanleiding van diens werk, stelt verzoeker dat zijn vader wist dat het werk als timmerman op een basis gevaarlijk was, maar dat hij dit toch heeft aangenomen hoewel er een grote afstand was tot Uruzghan. Verzoeker meent dat hij een degelijke verantwoording heeft afgelegd omdat dit werk veel geld opleverde en hij benaderd was omdat kandidaten om in het onherbergzame gebied te gaan werken schaars zijn, waarbij hij een passage uit het gehoorverslag weergeeft.

Terloops stipt verzoeker aan dat het tweede gehoorverslag niet werd ondertekend, hoewel dit luidens artikel 16 van het KB CGVS verplicht is en het ontbreken van deze handtekening een substantieel vormgebrek uitmaakt, en dat anders elke garantie ontbreekt dat het afnemen van het gehoor gebeurde door de bevoegde persoon.

Verzoeker wijst erop dat hij ernstige problemen kent in zijn land van herkomst omwille van zijn profiel en het profiel en de tewerkstelling van zijn familie, naast zijn hoedanigheid van minderjarige die al enige tijd in het Westen verblijft. Tenslotte wijst verzoeker erop dat de Afghaanse overheid in zijn regio van herkomst niet bij machte is om bescherming te bieden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de oude Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 *juncto* artikel 48/5, §4, van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat zijn risicoprofiel niet in rekening werd genomen bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij haalt verzoeker een aantal bronnen aan waaruit zou moeten blijken dat personen met een profiel zoals verzoeker een bepaald risico lopen. Hij stipt aan dat hij een jongen is die net achttien jaar geworden is waarvan de afkomst uit Afghanistan niet wordt betwist en hier reeds jaren school liep waardoor hij verwesterd is en een risico loopt bij terugkeer. De verwerende partij kan niet onwetend zijn, zo stelt verzoeker, omtrent het risico waardoor er een nood bestaat aan bescherming.

Betreffende zijn afkomst stelt verzoeker dat hij afkomstig is uit het dorp Chamyar en dat de veiligheidssituatie ten aanzien van de stad Jalalabad wordt beoordeeld. Volgens verzoeker dient de beoordeling echter in functie van Chamyar te gebeuren en kan Jalalabad niet als zijn stad van herkomst worden beschouwd. Verzoeker stelt dat Chamyar in het district Behsud ligt en helemaal niet tot de

buitenwijken van Jalalabad kan worden gerekend. Zijn dorp bevindt zich wel degelijk op het platteland, zo stelt verzoeker, zodat subsidiaire bescherming dient te worden verleend. Verzoeker haalt in zijn middel landeninformatie aan over de veiligheidssituatie in Behsud en besluit dat hij nood heeft aan bescherming.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe (Verzoekschrift, bijlagen 3 - 16):

“3. UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 19 april 2016, p. 36-44, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/570f96564.pdf>;
4. Forced Migration Review, “Risks encountered after forced removal: the return experiences of young Afghans”, februari 2017;
5. Refugee Support Network, “Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”;
6. Foto’s werkzaamheden oom verzoeker;
7. Foto gebeurtenis andere oom verzoeker;
8. Kaarten met foto’s;
9. Informationsverbund Asyl und Migration, Themenschwerpunkt Afghanistan, maart 2017, p. 80, te consulteren op https://www.ecoi.net/file_upload/6_1495100812_am17-3-thema-afghanistan.pdf;
10. Radio Free Europe, “Afghan Religious Teachers Taken Hostage By IS Militants”, 11 maart 2017;
11. CBS News, “Pakistan allegedly takes “revenge” on ISIS for 80 lives”, 17 februari 2017;
12. Pajhwok, “Daesh militants behead two teenagers in Nangarhar”, 4 maart 2017;
13. BBC News, IS in Afghanistan, 25 februari 2017;
14. Norwegian country of origin information, “landinfo”, p. 21, 2016;
15. Security Council Report, Monthly Forecast, May 2016;
16. Uittreksel administratief dossier zoals overgemaakt, p. 31 gehoorverslag tweede gehoor bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 5 januari 2019 maakte verzoeker volgende bijkomende elementen over (Aanvullende nota verzoeker I, 5 januari 2019, bijlagen 17 en 18):

“17. Video’s familielid overheid en gewapende incidenten (usb-stick);
18. Foto’s van verzoeker in streek van herkomst”

2.2.3. Middels een tweede aanvullende nota van 4 maart 2019 deelde verzoeker wederom nieuwe gegevens mee, te weten (Aanvullende nota verzoeker II, 4 maart 2019, bijlagen 19 - 23):

“19. Opnames van het familielid met getuigenis en legitimatie;
20. Bijkomende familiefoto’s streek van herkomst;
21. Stavende stukken parcours in ons land en incident augustus 2018;
22. Attest dokter ptss dd. 26 april 2018;
23. Guidelines UNHCR dd. 2018”

2.2.4. Middels een eerste aanvullende nota van 6 maart 2019 (Aanvullende nota CGVS I) maakte de commissaris-generaal de verwijzing over naar de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018, de “COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 20 februari 2018, de “EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation” van december 2017 (p. 1-68; p. 195-201), de “EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update” van mei 2018 (p. 1-24; p.111-118) en de “EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (p. 1, 71-77, 87).

2.2.5. In een tweede aanvullende nota van 6 maart 2019 maakte de commissaris-generaal de ‘COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod’ van 25 februari 2019 over (Aanvullende nota CGVS II, bijlage 1).

2.2.6. Op 28 november 2019 maakte de commissaris-generaal een derde aanvullende nota (Aanvullende nota CGVS III) over waarin onder andere de verwijzing wordt opgenomen naar de “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van juni 2019 (p. 1-66 en p. 211-218), de “COI EASO Country Guidance Note: Afghanistan” van juni 2019, de “COI Focus Afghanistan:

Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019 en het *addendum* van 26 augustus 2019.

2.2.7. Verzoeker voegde door middel van een derde aanvullende nota van 2 december 2019 volgende gegevens toe (Aanvullende nota verzoeker III, bijlagen 24 en 25):

“24. Betekening aan de daders van hun veroordeling dd. 30 september 2019

25. Arrest dd. 26 februari 2019, nr. 217.489;”

2.2.8. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer (Aanvullende nota verzoeker IV, bijlage 26) waarbij hij volgend stuk voegt:

“26. Medicatie op naam van de heer N.”

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat verzoekers relaas niet aannemelijk wordt geacht waarbij hij en zijn moeder door de taliban zouden zijn opgedragen om ervoor te zorgen dat via de oom N., die voor de politie werkte, gearresteerde talibs zouden worden vrijgelaten, waarna verzoekers vader, een andere oom en zijn broer zouden zijn meegenomen door de taliban.

De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing in de eerste plaats vast dat verzoeker opvallend weinig weet over het werk van zijn oom N. en geen poging heeft ondernomen om hierover meer te weten te komen en dat hij documenten heeft neergelegd die betrekking hebben op het werk van zijn oom N., maar dat hij deze niet kan toelichten en zijn verklaringen vol tegenstrijdigheden en hiaten zitten.

Betreffende de verklaring dat verzoekers andere oom G. ook problemen kende met de taliban omwille van het soort films die hij verkoopt, stipt de commissaris-generaal aan dat het bevreemdend is dat deze oom de dreigbrief van de taliban niet ernstig nam. Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers oom G. jarenlang uit het vizier van de taliban zou zijn gebleven. Bovendien wordt in de beslissing gewezen op het feit dat de verklaringen van verzoeker niet overeenstemmen wat het soort films betreft die zijn oom zou hebben verkocht en dat hij aanvankelijk precies kon zeggen hoeveel tijd er verliep tussen de dreigbrief en de ontploffing van de winkel terwijl hij daarover naderhand niet de minste tijdsindicatie kon geven.

Naar aanleiding van de problemen die verzoekers vader met de taliban zou hebben gekend omwille van het feit dat hij benaderd werd om als timmerman te gaan werken op de Amerikaanse basis Rozghan, wordt door de commissaris-generaal gesteld dat het weinig geloofwaardig is dat zijn vader wist dat samenwerking met de Amerikanen een risico inhield, maar tegelijkertijd in het dorp aan verschillende mensen vertelt waar hij geweest was. Daarnaast plaatst de commissaris-generaal vraagtekens bij de tewerkstelling van zijn vader in Uruzghan, hoewel zijn vader afkomstig is uit Nangarhar wat ver van Uruzghan verwijderd is.

De commissaris-generaal acht het ook bevreemdend dat verzoekers moeder nog niet naar zijn oom N. had gebeld toen verzoekers vader, broer en oom G. werden meegenomen door de taliban, hoewel deze geëist hadden dat zijn moeder contact zou opnemen met N. Hierbij bleek verzoeker te verklaren dat zijn moeder niet met een telefoon kon werken hoewel hij eerder verklaarde dat zijn moeder telefonisch contact had met zijn vader toen deze laatste in Uruzghan verbleef. Voor de commissaris-generaal is het eveneens weinig geloofwaardig dat verzoeker niet bekommerd was over het lot van zijn familieleden.

Wat de neergelegde documenten betreft, wordt in de beslissing gewezen op het feit dat het zeer makkelijk is om Afghaanse documenten via corruptie en vervalsers te verkrijgen waardoor de bewijswaarde van deze documenten relatief is. Daarnaast wordt aangestipt dat de documenten intern tegenstrijdig zijn en niet overeenstemmen met verzoekers verklaringen, hetgeen volgens de commissaris-generaal hun bewijswaarde verder ondermijnt.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat verzoekers dorp gelegen is in het grootstedelijke gebied van Jalalabad waar er geen sprake is van een *'open combat'* waardoor er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade onder de vorm van een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 4 van het KB CGVS aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze reglementaire bepaling zou schenden.

Het tweede middel is niet ontvankelijk waar verzoeker de schending aanvoert van de oude Kwalificatierichtlijn aangezien hij geen precieze bepaling vermeldt die hij geschonden acht en deze richtlijn bovendien met ingang van 21 december 2013 werd ingetrokken (artikel 40 van richtlijn 2011/95/EU) en in zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/5, §4, van de vreemdelingenwet aangezien deze bepaling betrekking had op een *"eerste land van asiel"*, wat geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing, en deze wetsbepaling door de wet van 21 november 2017 werd opgeheven.

Voor het overige worden de twee door verzoeker aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 29 januari 2019, nr. 243.534).

2.5.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. X).

2.5.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat *"(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967"*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. X).

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn oom N. voor het nationale leger werkte, dat zijn vader tijdelijk met de buitenlanders had gewerkt als timmerman in Uruzghan en dat zijn oom G. een winkel had waar hij Cd's en Dvd's verkocht (AD, stuk 18, Vragenlijst CGVS, 25 mei 2016, vraag 5). Ingevolge de arrestatie van een aantal talibanstrijders werd de familie van verzoeker beschuldigd van spionage voor de Amerikanen, waarna zijn vader, zijn oom G. en zijn broer E. werden meegenomen door de taliban om druk uit te oefenen op zijn oom N. die ervoor moest zorgen dat de 2 talibanstrijders zouden worden vrijgelaten (*Ibid.*).

Ter adstructie van zijn verzoek om internationale bescherming legde verzoeker tussen 21 februari 2017 en 28 juli 2017 volgende documenten neer (AD, stuk 21, Documenten): de originele bankkaart van zijn oom N.(...), de taskara van N.(...), een 'driving certificate' van N.(...), een bewijs van zijn deelname aan een tactisch trainingsprogramma, een document van de *Afghan National Civil Order Police*, een certificaat van de *Defense Coalition Task Force Phoenix VI*, een bewijs van trainingsprogramma, een attest hervormingsprogramma, de originele politiebadge van N., afbeeldingen van de taskara van verzoekers vader, zowel in zwart-wit als in kleur, en een attest van zijn vader i.v.m. een *UN mine clearance training*.

2.5.7. Verzoeker baseert zich op zijn familiale band met zijn oom N., die voor het nationale leger/politie zou hebben gewerkt. In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel tonen de documenten die hij heeft neergelegd (AD, stuk 21, documenten, bankkaart N., taskara N.) hoegenaamd geen afstammings- of verwantschapsband aan tussen hem en zijn beweerde oom N.

Bijkomend merkt de Raad merkt op dat de bestreden beslissing een aantal overwegingen bevat over de 'taskara' van verzoeker: *"Wat betreft de verschillende documenten die u neerlegt in verband met het beroep van N.(...), maar ook uw eigen taskara, dient verwezen te worden naar het feit dat het in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer makkelijk is om op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële documenten" te verkrijgen. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. (...) De kopie van uw taskara bevestigt enkel uw identiteit, hetgeen hier niet betwist wordt. (...)* Deze overwegingen uit de bestreden beslissing vinden echter geenszins steun in het administratief dossier. Deze onzorgvuldigheid in de bestreden beslissing heeft evenwel niet tot gevolg dat de motivering tegenstrijdig zou zijn, zoals verzoeker in zijn middel beweert.

Nergens in het administratief dossier kan enig spoor worden gevonden van een (kopie van een) identiteitsdocument dat aan verzoeker zou toebehoren en waarop zijn persoonsgegevens zijn vermeld. Verzoeker ontkende overigens meermaals uitdrukkelijk (een kopie van) zijn eigen taskara te kunnen aanleveren (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 21 april 2017, p. 17; AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 28 juli 2017, p. 25). Bijgevolg kan onmogelijk met enige zekerheid de identiteit van verzoeker of zijn familiale band met zijn beweerde oom N., noch met zijn beweerde oom G. worden vastgesteld. De persoon van verzoeker kan dus niet gekoppeld worden aan N. en G., die beiden onder de negatieve aandacht van de taliban zouden zijn gekomen omwille van hun werk, respectievelijk bij de politie en als winkeleigenaar waar als 'haram' bestempelde dvd's en cd's zouden worden verkocht.

Naast het gebrek aan bewijs van de identiteit van verzoeker en van een verwantschapsband met de individuen N. en G., die problemen hebben gekend, blijken de verklaringen van verzoeker over het voorgehouden profiel van zijn beweerde oom N. ook nog eens erg vaag en sporen ze helemaal niet met de neergelegde stukken. Zo blijkt verzoeker niet te weten waar zijn oom precies werkte en kan hij geen enkel detail verschaffen over diens activiteiten, omdat hij hierin - naar eigen zeggen - niet geïnteresseerd was (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 28 juli 2017, p. 8-9), hetgeen erg bevreemdend overkomt aangezien de functie van zijn oom de rechtstreekse aanleiding vormde voor verzoeker om zijn land van herkomst te verlaten. Nochtans stelde verzoeker uitdrukkelijk zijn oom goed te kennen (*Ibid.*, p. 10). Naderhand bleek verzoeker iets meer informatie te kunnen verstrekken, maar kon hij nog steeds geen details geven over zijn rang binnen de politie (*Ibid.*, p. 24). Verzoeker beweerde uiteindelijk dat zijn oom "gewoon een chauffeur" was. Deze informatie strookt echter geenszins met de neergelegde documenten waaruit blijkt dat N. sedert 2007 een reeks trainingen zou hebben doorlopen en gedurende enige tijd als sergeant heeft gewerkt om in 2015 opnieuw als sergeant te worden benoemd (AD, stuk 21, Documenten, certificaat *14 days driving program*; *Afghan National Civil Order Police*; Deelname Tact. Training Programme; 8 week *basic police program*; Attest hervormingsprogramma; *appointment of sergeant*). Op de taskara van N., die in 2010 werd afgeleverd, staat echter "winkelier" als beroep vermeld (AD, stuk 21, Documenten, vertaling documenten), waardoor de neergelegde documenten ook intern tegenstrijdig zijn. Aangezien verzoeker bevestigde school te hebben gelopen en kan lezen en schrijven (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 21 april 2017, p. 6), mag worden verwacht dat hij minimaal op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf neerlegt ter staving van zijn relaas. Omwille van het gebrek aan bewijs van verzoekers identiteit en zijn verwantschapsband met N. en G. lijkt het weinig dienstig de neergelegde stukken die betrekking hebben op het profiel van N. nader te bespreken. De neergelegde afbeeldingen van de taskara van zijn vader en het stuk betreffende de *UN mine clearance training* die zijn vader zou hebben gevolgd (AD, stuk 21, Documenten, taskara vader AZ, taskara vader AZ en *UN Mine Clearance training*), vormen geen bewijs van verzoekers asielrelaas. Bovendien blijft het onduidelijk waarom verzoekers vader, die timmerman was, bij de Verenigde Naties een opleiding als ontminier zou volgen.

2.5.8. Verzoeker verklaarde eveneens dat zijn vader activiteiten zou hebben ontplooid als timmerman op de Amerikaanse basis Rozghan in Uruzghan (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 21 april 2017, p. 22-23). Door in zijn middel te benadrukken dat dit werk veel geld opleverde en dat de kandidaten om in dit onherbergzame gebied te gaan werken schaars zijn - beweringen die hij overigens geenszins staft - slaagt verzoeker er niet in te weerleggen dat hij geen deugdelijke verklaringen kon afleggen over de wijze waarop zijn vader aan dit werk was geraakt (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 28 juli 2017, p. 19-20). Het is ook volstrekt onaannemelijk dat zijn vader, die zich bewust was van het grote risico dat dit werk met zich bracht in een dorp met aanwezigheid van de taliban (*Ibid.*), op vraag van de dorpsbewoners zomaar informatie zou verstrekken over zijn werkplaats (stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 21 april 2017, p. 23). De Raad concludeert dat het weinig geloofwaardig is dat zijn vader activiteiten zou hebben ontplooid op een Amerikaanse basis in Uruzghan.

Aangezien verzoeker zijn verwantschapsband met N. niet aannemelijk maakt en geen overtuigende verklaringen aflegt over diens profiel, kan geen enkel geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat nauw verbonden is met de overheidsfunctie die zijn beweerde oom N. zou hebben bekleed. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij onder het risicoprofiel valt van een familielid van een persoon die voor de overheid werkt uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* (Verzoekschrift, bijlage 3; Aanvullende nota verzoeker II, bijlage 23) die hij in zijn middel aanhaalt.

De afgedrukte (kleuren-)foto's van een persoon in een militair uniform, die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 6) en de neergelegde video's en foto's op een usb-stick, waarop 4 video-bestanden zijn opgeslagen (Aanvullende nota verzoeker I, 5 januari 2019, stuk 17), laten niet toe te vast te stellen wie precies wordt afgebeeld, noch wanneer of in welke omstandigheden deze opnames, die blijkbaar kaderen in één of andere militaire operatie, werden gemaakt. De foto van een persoon met een verband om zijn kin (Verzoekschrift, bijlage 7) bevat geen informatie over de identiteit van de afgebeelde persoon, noch over de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. In elk geval kan uit deze foto's niet worden opgemaakt dat er een familieband zou bestaan tussen verzoeker en de afgebeelde personen. De foto's zijn niet van aard om de uiterst vage verklaringen over het profiel van zijn oom te herstellen. Bij zijn aanvullende nota van 4 maart 2019 voegt verzoeker een usb-stick toe waarop 2 video-opnames kunnen worden gevonden waarop een donkerharig individu een uiteenzetting geeft in het Pashtou en een politiedocument toont (Aanvullende nota verzoeker II, stuk 19). Deze opname kan niet als bewijs gelden van verzoekers asielrelaas omwille van het gesolliciteerd karakter ervan én omwille van de onduidelijkheid over de persoon die de boodschap insprekt en de inhoud ervan.

2.5.9. Los van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker verklaarde hij formeel dat hij geen enkel contact meer had gehad met zijn familieleden of vrienden in Afghanistan en stelde dat er geen enkele mogelijkheid bestond om contact te leggen (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 21 april 2017, p. 12). Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan niet met zijn moeder zou hebben afgesproken hoe zij naderhand contact zouden onderhouden (AD, AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 28 juli 2017, p. 23). Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde verzoeker ook dat hij zijn oom N. niet meer had gesproken sinds zijn vertrek (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 28 juli 2017, p. 10). Bizar genoeg stelde verzoeker plots dat hij op 26 juni 2017, dus een maand vóór zijn tweede gehoor, nog contact met hem had en had geïnformeerd naar de familie (*Ibid.*, p. 11). Verzoeker legt dus geen betrouwbare verklaringen af over de contacten die hij met zijn familie onderhoudt. Deze vaststellingen doen in belangrijke mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Vermits zijn familieleden het slachtoffer zouden zijn geworden van vervolgingsfeiten (zijn vader en zijn broer zouden door de taliban zijn meegenomen, hun bezittingen zouden zijn vernield en de taliban zouden zijn moeder aan haar hoofd pijn hebben gedaan (*Ibid.*, p. 19)), mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zeker contact zou proberen te onderhouden met zijn familieleden in zijn land van herkomst en dat hij na contactname met zijn oom meer gedetailleerde informatie zou hebben ingewonnen over diens precieze profiel en de situatie van zijn gezinsleden, *quod non*.

2.5.10. Het gegeven dat verzoeker minderjarig was op het ogenblik dat hij zijn land van herkomst verliet, kan niet worden aangegrepen om zijn totale gebrek aan kennis over elementaire onderdelen van zijn asielrelaas te rechtvaardigen. Uit de gehoorverslagen blijkt dat het gehoor werd aangepast aan de leeftijd van de asielzoeker en werd uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 21 april 2017, p. 1; AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 28 juli 2017, p. 1). Tijdens het gehoor werden aan verzoeker enkel vragen gesteld die betrekking hadden op zijn asielrelaas, zijn familieleden en onmiddellijke leefomgeving en werden geen complexe vragen gesteld over maatschappelijk/politieke kwesties.

2.5.11. Wat de door verzoeker in zijn middel aangevoerde verwestering betreft, merkt de Raad in de eerste plaats op dat verzoeker dit zelf nooit eerder als asielmotief had aangebracht. Bijgevolg kan hij de commissaris-generaal geen onzorgvuldigheid verwijten doordat met dit element bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden.

De Raad merkt op dat het Vluchtelingenverdrag en de bepalingen inzake subsidiaire bescherming niet inhouden dat een westerse levensstijl die in het gastland door louter tijdsverloop werd ontwikkeld, zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en dat rechten en vrijheden anders worden ingevuld, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Een zekere mate van verwestering staat immers niet automatisch gelijk met een politieke of godsdienstige overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep omdat het niet steeds gaat om kenmerken die zo fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van de vreemdeling, dat niet zou mogen worden verlangd dat hij deze laat varen. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl heeft overgenomen, mag worden gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden. Het komt aan de verzoeker om internationale bescherming toe om aannemelijk te maken dat de verwestering dermate fundamenteel is dat men niet redelijkerwijs van hem kan verlangen dat hij zich hiervan distantieert (zie RvS NL 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:X).

De informatie die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 4-5) en die betrekking heeft op de gedwongen verwijdering van Afghanen, kan niet op zijn persoonlijke situatie worden betrokken aangezien de bestreden beslissing geen (gedwongen) verwijderingsmaatregel omvat.

2.5.12. De documenten met betrekking tot verzoekers arbeidskaart, zijn inschrijving bij de VDAB en zijn tewerkstelling in Brugge via uitzendarbeid in mei 2018 (Aanvullende nota verzoeker II, stuk 21) hebben geen uitstaans met de beoordeling van zijn behoefte aan internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor het slachtofferschap van opzettelijke slagen en verwondingen naar aanleiding van een incident in het opvangcentrum in augustus 2018 waarbij verzoeker een steekwonde opliep (Aanvullende nota verzoeker II, stuk 22), dat aanleiding zou hebben gegeven tot een veroordeling d.d. 19 maart 2019 door de rechtbank van eerste aanleg – West Vlaanderen (Aanvullende nota verzoeker III, stuk 24). Verzoeker voegt ook een document toe van dr. T. M. waarop gesprekstherapie voor verzoeker wordt gevraagd omwille van post-traumatische stress-stoornis, maar dit stuk gaat niet gepaard met een psychiatrische bevestiging van deze diagnose. Ter terechtzitting legt verzoeker een foto neer van een verpakking van medicatie tegen insomnie die werd voorgeschreven (Circadin) (Aanvullende nota verzoeker IV, bijlage 26), maar het is onduidelijk welke invloed dit heeft op de bestreden beslissing.

2.5.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 16 van het KB CGVS bepaalt het volgende:

“§ 1. De ambtenaar neemt nota van de verklaringen afgelegd door de asielzoeker tijdens het gehoor. Daarenboven bevatten deze notities de volgende gegevens :

- de naam en voorna(a)m(en) van de asielzoeker;*
 - zijn geboortedatum evenals zijn nationaliteit;*
 - de datum waarop het gehoor plaatsvond;*
 - het nummer van het dossier van de asielzoeker bij het Commissariaat-generaal;*
 - de taal gebruikt door de asielzoeker;*
 - de eventuele aanwezigheid van een tolk en, in voorkomend geval, het nummer van de gevraagde tolk;*
 - in voorkomend geval de naam van de advocaat, de aanwezige vertrouwenspersoon of de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de voogdij krachtens de nationale wet van de minderjarige of de bijzondere voogdij uitoefent voorzien door de Belgische wet;*
 - [1 de initialen]1 en de handtekening van de ambtenaar;*
 - de duur van het gehoor;*
 - met toepassing van artikel 15, 3de lid, het bezwaar of het gebrek aan bezwaar van de asielzoeker om gehoord te worden door een persoon van het ander geslacht dan het zijne;*
 - in voorkomend geval, een korte beschrijving van de incidenten die zich tijdens het gehoor hebben voorgedaan met de tolk, de asielzoeker of diens advocaat, de vertrouwenspersoon of de persoon die over de minderjarige asielzoeker het ouderlijk gezag, de voogdij krachtens de nationale wet van de minderjarige of de bijzondere voogdij uitoefent voorzien door de Belgische wet;*
 - in voorkomend geval, de uiteenzetting van de redenen waarom de ambtenaar zich verzet tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon tijdens het gehoor van de asielzoeker;*
- § 2. De ambtenaar legt een inventaris aan van de stukken die door de asielzoeker werden voorgelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag.”*

Waar verzoeker opmerkt dat het tweede gehoorverslag in weerwil van artikel 16 van het KB CGVS niet werd ondertekend door de *protection officer* (Verzoekschrift, bijlage 16), merkt de Raad op dat deze reglementaire bepaling geen sanctie voorziet indien de notities van het gehoor de voorgeschreven gegevens niet zou bevatten. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker geen belangenschade aantoonde door dit vormgebrek. Uit de initialen van de *protection officer* die in het gehoorverslag van 28 juli 2017 zijn vermeld (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 28 juli 2017, p. 1 en 31), blijkt dat deze identiek zijn aan de initialen die zijn vermeld in het gehoorverslag van 21 april 2017 (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 21 april 2017, p. 1 en 33). Aangezien het eerste gehoorverslag de handtekening van 'CCH' bevat, en het tweede gehoor ook door 'CCH' werd afgenomen, hetgeen duidelijk blijkt uit de inleiding van het tweede gehoor waarbij verzoeker "opnieuw" welkom wordt geheten door 'CCH', bestaan er voldoende garanties dat het gehoor wel degelijk werd afgenomen door de daartoe bevoegde *protection officer*, die het eerste gehoorverslag wél had ondertekend.

2.5.14. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen over zijn familiale banden met N. en G. en hun respectievelijke profiel als overheidsfunctionaris en verkoper van als 'haram' bestempelde media, kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoeker met de taliban. Bijgevolg dient de vrees van verzoeker als ongegrond te worden gekwalificeerd en komt hij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Door toedoen van deze ongeloofwaardigheid kan hij zich ook niet langer steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Door toedoen van de ongeloofwaardigheid van de problemen in zijn land van herkomst kan verzoeker zich hierop ook niet langer steunen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds werd gesteld kan omwille van het loutere gegeven dat verzoeker als minderjarige op het Belgische grondgebied is toegekomen en zijn voorgehouden verwestering niet worden besloten dat er een reëel risico op ernstige schade bestaat bij terugkeer naar Afghanistan.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat het dorp Chamyar helemaal niet tot de buitenwijken van de stad Jalalabad kan worden gerekend en dat hij op basis van de landeninformatie in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker informatie toe over de veiligheidssituatie en de opkomst van IS in de provincie Nangarhar (Verzoekschrift, bijlagen 10-15), die thans bezwaarlijk als actueel kan worden beschouwd.

Vooraf stipt de Raad aan dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om duidelijkheid te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats (artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij er niet naar behoren in slaagt zijn dorp precies te situeren ten opzichte van omliggende dorpen of steden (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 28 juli 2017, p. 5). Hij verklaarde wel dat zijn dorp vlakbij het dorp Jamali ligt en slechts 5 km van de stad Jalalabad verwijderd is (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 21 april 2017, p. 13-14; AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 28 juli 2017, p. 4).

Bovendien bevestigde verzoeker dat het dorp Qala Banda verder gelegen is van zijn dorp dan het dorp Jamali (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 28 juli 2017, p. 6-7). Wanneer de verklaringen van verzoeker worden vergeleken met de informatie die blijkt uit de kaart van het district Behsud in de provincie Nangarhar die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD, stuk 22, Landeninformatie, kaart grootstedelijk gebied Jalalabad), blijkt dat het dorp van verzoeker noodzakelijkerwijs valt binnen de aangeduide grootstedelijke agglomeratie van Jalalabad die zich in noordoostelijke richting uitstrekt. Dit wordt overigens bevestigd door de kaarten die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 8). De loutere affirmatie van verzoeker dat zijn dorp zich op het platteland bevindt en de foto's die hij bij zijn aanvullende nota voegt (Aanvullende nota verzoeker I, bijlage 18; Aanvullende nota II, bijlage 20) doen geen afbreuk aan de geografische vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier. Op de foto's zijn telkens een aantal personen (3 à 4) afgebeeld, zonder duidelijke weergave van de achtergrond. Deze foto's laten hoegenaamd niet toe te achterhalen waar ze zouden zijn gemaakt. Uit niets kan worden opgemaakt dat de begroeiing in de achtergrond een weergave is van de omgeving van verzoekers dorp in Afghanistan. Deze foto's kunnen niet als bewijs gelden van het gegeven dat zijn dorp zich buiten het grootstedelijk gebied van Jalalabad zou bevinden. De commissaris-generaal gaat dus geenszins onredelijk te werk door op basis van deze elementen te concluderen dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in ogenschouw dient te worden genomen om de nood aan subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker te beoordelen.

Uit de meest recente landeninformatie die door de partijen werd aangereikt (Aanvullende nota CGVS III), waarbij de *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation"* van juni 2019, de *"COI EASO Country Guidance Note: Afghanistan"* van juni 2019 en de *"COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod"* van 18 maart 2019 met *addendum* van 26 augustus 2019, blijkt dat er, wat de provincie Nangarhar betreft, een regionaal onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verschillende districten en er bovendien een verschil bestaat tussen het verstedelijkt gebied en het platteland.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij benadrukt dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijke bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, de terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar *de jure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij *"soft targets"* gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats

te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *open combat* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Rekening houdend met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de rest van de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten, dient te worden geconcludeerd dat het risico voor de burgers in de agglomeratie Jalalabad niet dermate hoog is dat er sprake is van veralgemeend willekeurig geweld. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat hij in het bijzonder belang hecht aan de omstandigheid dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle zijn van de Afghaanse autoriteiten. Mede in acht genomen wat hoger reeds werd vastgesteld, meent de Raad dan ook dat uit de loutere omstandigheid dat het dorp waarvan verzoeker afkomstig is, gelegen is in het district Behsud niet kan worden besloten dat er daar sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er actueel zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden, belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c), van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij poneert dat hem subsidiaire bescherming dient te worden verleend. Naar aanleiding van het arrest van de Raad dat verzoeker middels zijn aanvullende nota van 4 maart 2019 heeft toegevoegd (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 25), dient te worden opgemerkt dat de verwijzing naar een eerder arrest van de Raad niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)).

2.5.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. Er werd ook geen schending aangetoond van artikel 16 van het KB CGVS. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is bijgevolg geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN